

## Beklijvend Ijzergordijn van Toneelgroep NUNC

Gisteren ging het nieuwe stuk Ijzergordijn van Toneelgroep NUNC in première. Het is opnieuw een intiem stuk voor twee spelers geworden en daar ben ik persoonlijk blij om. Zowel ‘Zwerfkei’ als ‘Twee Kweenen’ vond ik heel sterk. Zou het Benjamin Van Tourhout nogmaals lukken?

Hier kan ik enkel volmondig ja op antwoorden. Ijzergordijn zit sterk in elkaar. Het verhaal van het jonge koppel dat elkaar ontmoet op het werk zou er één van dertien in een dozijn kunnen zijn. Man-vrouw-relaties blijven een onuitputtelijke bron van inspiratie. Soms praten ze tegen elkaar, soms naast elkaar. Of we horen hun gedachten. Wat het geheel een eigen dynamiek geeft. Spreekt de ene in lovende termen over de ander, dan horen we als eens een nuchtere bedenking van de ander. Allemaal heel herkenbaar. Er wordt dan ook al eens gegniffeld bij bepaalde uitspraken van de spelers. En toch ook weer mooi.

Dat ze beiden cipier zijn, heeft het verhaal een extra cachet. Ze kennen als geen ander het gevoel van afgesloten te zijn, verstoten van de wereld. Zij worstelt met iets uit het verleden, het blijft onuitgesproken wat precies gebeurd is maar toch is het voelbaar aanwezig. “De vrouw van mijn leven die denkt dat ik de man van haar leven ben, ik heb chance.” Het is een heel typerende uitspraak. Ze zijn onzeker. Hij is de man in de gang, zij is de vrouw in bad. Hoe meer zij nadert, hoe meer hij achteruit deinst. Samen. En toch ook niet.

Acteurs Dries Vanhegen en Katelijne Verbeke zijn geen onbekende gezichten. U kent ze waarschijnlijk wel van televisie, maar het is niet zo dat je meteen een naam op hun lijf gaat plakken. Bovendien zijn ze ook heel overtuigend. Ze spelen met veel goesting en dat straalt af. Beiden zijn ze er in geslaagd om me kippenvel te bezorgen. De manier waarop de vrouw haar verhaal doet. Haar woorden grijpen je naar de keel. Hoe ze daar staat. Wankel. In alle opzichten. Maar al even snel doorprikken ze het gevoel, waardoor je wat op je honger blijft zitten, maar dan op een goede manier. Ze zetten je aan het denken.

Alles klopt. De man in de gang, de vrouw in bad. De scène met de doeken, het lichtspel. De woorden, de manier waarop ze spreken. De muziek. Echt een aanrader!